

dati za vydání rozsudku v německé řeči i, když při svém výsledku skutečně učinil svoje prohlášení a jednal ve státním jazyku (viz čl. 18 odst. 1 písm. d) a čl. 24 nař. ze dne 3. února 1926, čís. 17 Sb. z. a n.); neboť z toho, co bylo řečeno, plyne, že obžalovaný jakožto příslušník jazykové menšiny, jemuž se dostalo vyřízení jen ve státním jazyku, nežádal o vyřízení i v německém jazyku v třídení lhůtě, určené v čl. 21 odst. 2 cit. nař. Prováděcí nařízení k jazykovému zákonu nestanovilo a nemohlo stanovit, jaký účinek má na počátek lhůt k opravným prostředkům ve věci samé, bylo-li straně dodáno vyřízení jazykově vadné, a ponechalo judikatuře tuto otázku rozhodnouti (viz výnos min. sprav. z 10. února 1926, čís. 7478, čís. 6 Věstníku min. sprav. z roku 1926 str. 25), ale určilo tak krátkou lhůtu, vycházejíc zřejmě z úvahy, že nelze právní moc vyřízení ponechávati libovůli stran (viz rozhodnutí čís. 1886 sb. n. s. civ.). Vedlo by skutečně k povážlivým nepřístojnostem, kdyby strana mohla snad po letech žádati za vydání a doručení rozhodnutí v jazyku národní menšiny. Jeť ostatně v přirozeném a samozřejmém zájmu strany státní jazyk neovládající, by co nejdříve žádala a obdržela překlad (viz pozn. 4 k čl. 21 cit. nař. ve vydání Kompasů str. 189). Vysvítá tudíž nepochybně ze čl. 21 odst. 2 cit. nař., že po uplynutí řečené třídení lhůty jakožto lhůty propadné nemůže již strana odporovati dodanému jí vyřízení jako jazykovému zákonu nevyhovujícímu (viz také v tomto smyslu citovaný výnos min. sprav. věstník 1926, str. 25). Nemá-li však obžalovaný po uplynutí oné lhůty nárok na doručení rozsudku v jazyku menšiny, nelze pochybovati, že doručení jen ve státním jazyku jest pokládati za platné a směrodatné, nanejvýš pokud se týče počátku lhůt pro opravné prostředky. Podle toho, co bylo dovedeno, byly všechny opravné prostředky, jež jest vesměs vznésti do tří dnů ode dne doručení opisu rozsudku, podány opožděně, pročez je bylo v neveřejném zasedání zamítnouti, pokud se týče odmítnouti (§§ 427 odst. 3, 284 odst. 1, 294 odst. 1, 296 tr. ř. a § 4 č. 1 a § 1 č. 1 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878).

Čís. 4507.

Přechovávání nevybuchlého dělového šrapnelu, naplněného černým prachem, nespadá pod ustanovení § 3 zák. o třaskavinách (čís. 134/1885); spadá však pod ustanovení §§ 12, 32 zbroj. pat. a § 431 tr. zák.

S hlediska §§ 12, 32 zbroj. pat. nezáleží na tom, že jde o vojenskou munici vzoru rakouského, dnes již neužívaného; stačí, že jde o druh munice československou armádou po převratu převzaté.

(Rozh. ze dne 22. října 1932, Zm I 823/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. července 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem podle § 3 zákona ze dne 27. května, 1885, čís. 134 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal stěžovatele vinným přestupky podle §§ 12, 32 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák. a podle § 431 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud, uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., namítá, že souzený skutek, přechovávání nevybuchlého dělového šrapnelu, nespadá pod ustanovení § 3 zákona o třaskavinách ze 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., pod které jej podřaduje napadený rozsudek. Toto ustanovení zákona o třaskavinách má za předmět jednání, na která by bylo, kdyby nebyla spojena s nebezpečím tam uvedeným, použití ustanovení § 2 téhož zákona a jichž podstatou, jakž tam uvedeno, jest, že se příčí předpisu § 1 téhož zákona, přesněji předpisu prvního odstavce § 1. Tento předpis nevztahuje se však, jak vysloveno posledním odstavcem téhož §, na vojenskou správu a na třaskaviny státního monopolu. O monopolu výbušných látek vydán zákon ze dne 15. července 1919, čís. 414 sb. z. a n. a zákon ten byl na základě jeho § 7 proveden vládním nařízením z 8. listopadu 1920, čís. 615 sb. z. a n., podle jehož § 1 čís. 1 jest předmětem monopolu (rozuměj státního monopolu) výbušných látek obzvláště i černý prach ve všech svých podobách a k jakýmkoliv účelům. Podle těchto jasných ustanovení nebyl šrapnel, o který v souzené trestní věci jde, a jehož náplň pozůstávala podle rozsudečného zjištění z černého prachu, vůbec vhodným předmětem jednání upravených ustanovením prvního odstavce § 1 a stíhaných trestními normami §§ 2 a 3 zákona o třaskavinách, třebaže je, jak rozsudek uvádí, i černý prach třaskavinou a třebaže, jak dále rozsudkem uvedeno, není zákonem čís. 414/1919 upravena výroba, ani další upotřebování vojenských střel, k čemuž jest ostatně podotknouti, že se tato ustanovení zákona o třaskavinách podle předpisu posledního odstavce § 1 nevztahují na vojenskou správu, tudíž ani na výrobu a na další upotřebování vojenských střel. Podřadění souzeného skutku pod ustanovení § 3 zákona o třaskavinách příčí se, jak dovozeno, správnému použití zákona; i bylo proto napadený rozsudek z důvodu § 281 čís. 10 tr. ř. zrušiti, aniž třeba zabývatí se vývody stížnosti o nedostatku subjektivní stránky přečinu, jímž byl stěžovatel v napadeném rozsudku uznán vinným. Souzeným činem jsou však splněny skutkové podstaty přestupků §§ 12, 32 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák. a § 431 tr. zák. Stěžovatelem přechováváný šrapnel je dělovým nábojem, tudíž vojenskou municí a stěžovatel, udáv, že věděl a poznal, že to je náboj, ale nevěděl, jaký a neuvědomil si následky případného výbuchu, nepopřel vědomí, že jde o vojenskou municí, takže netřeba zdůrazniti zásadu § 238 tr. zák.; že stěžovatel měl zvláštní povolení k přechovávání vojenské munice, nanejvýš šrapnelu, není rozsudkem zjištěno, nebylo stěžovatelem tvrzeno a není ani jinak spisy napovězeno. Nesejde na tom, že šlo podle znaleckého posudku o vojenskou municí vzoru rakouského, dnes už nepoužívaného, neboť rakouská munice není v tomto případě municí cizozemskou, ano jde o druh munice, československou armádou po převratu převzaté a bývalá rakouská munice se tím stala municí tuzemskou, což vysvítá i z posudku znalce. S dalšího hlediska § 431 tr. zák. pak nezáleží na tom, že si podle tvrzení stížnosti stěžovatel nebyl, což ostatně není rozsudkem vysloveno, vědom nebezpečí spojeného s přechováváním šrapnelu pod skříní na půdě a s přenesením šrapnelu

mladistvým synem stěžovatele do školy. K přičítání nebezpečí rozsudkem zjištěného stěžovateli stačí podle jasného doslovu §§ 335, 431 tr. zák. i nedbalost nevědomá a ta je zjištěna větami rozhodovacích důvodů, že stěžovateli mohla býti nebezpečnost šrapnelu známa, poněvadž bylo po válce všeobecně v úředních vyhláškách na nebezpečenství takových střel poukazováno, a z velice četných případů neštěstí, k nimž došlo z nebezpečné vlastnosti takových střel. Proto bylo stěžovatele uznati vinným oněmi přestupky, jejichž skutková podstata jest ve všech složkách naplněna tím, co rozsudkem zjištěno.

Čís. 4508.

Ustanovení (prvé věty) § 214 tr. zák. vztahují se i na zločince již odsouzeného, který si ještě trest neodpykal.

I pachatel hlavního činu může se dopustiti spoluviny (§ 5 tr. zák.) a nedokonaného svádění (§ 9 tr. zák.) ke zločinu nadržování zločincům podle § 214 tr. zák.

Rozh. ze dne 22. října 1932, Zm I 836/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 31. července 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ke zločinu nadržování zločincům ukrýváním podle §§ 9, 214 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá, že podřadění souzeného skutku pod ustanovení (prvé věty) § 214 tr. zák. brání skutečnost, že stěžovatel byl před skutkem právoplatně uznán vinným zločinem, ke kterému hledělo zjednávané nadržování sváděné osoby, pročež nemůže prý býti řeč o zabraňování (ztěžování) odhalení něčeho, co již odhaleno jest. Namítka má sice jakousi oporu v doslovu zákona, který mluví o zatajování pŕtahů, které by mohly vésti k objevení zločinu nebo pachatele, a doslov zákona jest patrně také příčinou, že Lamnasch—Rittler (str.162) pokládá za povážlivé, podřaditi pod § 214 tr. zák. »preparování důkazu neviny« za účelem obnovy trestního řízení, skončeného právoplatným rozsudkem. Leč úzký výklad zákona stížností uplatňovaný nevyhovoval by smyslu a účelu dotčeného ustanovení. Zločincem není jen pachatel dosud nesouzený, nýbrž — což má důležitý význam pro souzený případ — i pachatel (srovnej § 225 tr. zák.), jenž byl uznán vinným, avšak nevytrpěl dosud trest mu uložený. Nelze za to míti, že zákonodárce chtěl sice potrestati nadržování pachateli, jenž má teprve býti usvědčen, avšak ponechati beztrestným nadržování pachateli, jehož vina jest již rozsudkem zjištěna. Zájem státu na stíhání a na potrestání pravého pachatele je zajisté stejný před tím, než vůbec byl odhalen, a pak, když se koná vyšetřování k jeho usvědčení, jakož i potom, když byl odsouzen a hrozí nebezpečí, že bude výkon trestu nadržováním zmařen. Tresce-li se na-